

Карлъ. Пътътъ ни къмъ Раймсъ е отворенъ.

Ивана. Не кралю, недѣй стоя съ сгърнати ръцѣ тѣй, а бѣди дѣятеленъ, защото неприятели тѣ са заняти и ся стараятъ да ти затворятъ пътя, но при всичко пакъ ще тя приведа прѣзъ срѣда та на тѣзи разбойническа чета.

Дюноа. Но я кажи ми, о, свято момиче, като ся свърши бойтъ благополучно, като влѣземъ побѣдоносно въ славний градъ Раймсъ, ще удовлетворишь ли туй сърдце, което пламти и распалено, развълнувано чака часътъ.

Ивана. Ако е желание то на Небето да ся възвърна благополучно изъ тѣзи смъртоносна война и да извърша всичко щото ми е прѣдказано, то знай, че тогазъ овчарката нѣма вече работа въ кралский дворецъ.

Карлъ. *(като ѝ улавя ръката).* Сега наистина тя движи гласътъ на невидимий духъ къмъ друго изпълнение, къмъ друго ся стрѣмишь ти, а любовъ та спокойно спи въ твоитѣ божественни гърди. Но вървай ма че не ще постоянно да спи, защото звънтението на оръжието прѣстава и побѣдата носи благотворителний миръ; тогази радостъ та ще въодушевява всяка една душа, сладки чувства ще ся разбудатъ изново въ всяко едно сърдце — отъ туй всичко да знаешъ и ти ще пострадашь, сълзи таквизъ ще проливашъ отъ сладка любовъ, каквито до сега твое то око не е проливало — и туй твърдо сърдце що го притежавашъ, което ся въодушевява само отъ Небето, туй сърдце когато и да е, ще ся прилѣпи любезно на земната сладостъ. — Ти наистина хиляди хора избави, хиляди направи благополучни, като осъществишь щастие то още на единъ, тогазъ свърпвашъ вече дѣло то си напълно.

Ивана. Умори ли ся Дофенъ вече на Божие то откровение, та искашь насилственно да счупишь черепътъ да осквърнишь чиста та дѣвица, да хвърлишь въ ничтожний прахъ тазъ дѣвица що ти я испрати